

THIÊN THU' TUYỆT MẬT NHÂN TÍNH

Bị chơi đùa, lợi dụng, bắt nạt, phản bội, hãm hại...Tại sao?

((Lời Nói Đầu))

*Người hiểu nhân tính, hiểu đồng tiền!
Người hiểu nhân tính, hiểu hạnh phúc!*

Những cao thủ thực sự đều là bậc thầy về nhân tính.
Họ biết cách nhìn thấu đáo nhân tính, điều khiển lòng người,
mọi sinh linh đều bị sử dụng bởi họ.

**Đây là một tập hợp ý tưởng đã bị lãng quên từ lâu, chôn vùi
trong nhiều năm.**

**Đây là bí mật mà tất cả những người thành công không
muốn nói cho bạn biết.**

Tại sao bạn bị tổn thương? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn bị chơi đùa? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn bị lợi dụng? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn luôn gặp thất bại? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn bị xúc phạm? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn bị phản bội? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn là quân cờ? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn bị mắc kẹt trong tình yêu? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao bạn không có tiền? Bởi vì bạn không hiểu về nhân tính!

Tại sao cho đến bây giờ bạn không đạt được bất cứ điều gì, bị
người khác coi thường, bị tung hứng như một món đồ chơi! Tại sao

lòng tự trọng của bạn luôn bị người khác chà đạp, lợi ích của bạn luôn bị người khác bỏ qua, cảm xúc của bạn luôn bị người khác chơi đùa! Những người không hiểu về bản chất con người, chỉ có thể sống dưới đáy của chuỗi thức ăn, trở thành con mồi của người khác... Từ bé đến lớn, không ai nói cho bạn biết sự thật về bản chất con người là gì!

Học về âm tính đã trở thành một bí quyết gia truyền không bao giờ được các vị hoàng đế và quan lại tiết lộ từ thời cổ đại cho đến hiện nay. Trong mỗi triều đại, đều có hai hệ thống kiến thức: một hệ thống là kiến thức nội phòng, một hệ thống là kiến thức ngoại phòng.

Hoàng đế và những người giàu có giữ kiến thức nội phòng cho riêng mình và con cháu họ học tập, không bao giờ tiết lộ. Họ chỉ chia sẻ kiến thức ngoại phòng cho những người khác học tập.

Kiến thức nội phòng dạy về quyền lực, chiêu thức, nhân tâm, nghệ thuật cai trị...

Còn kiến thức ngoại phòng dạy về cách trở thành một con cừu ngoan ngoãn hơn.

Điều này cũng giải thích tại sao 90% người luôn bị lợi dụng.

*“Nếu không có lượng lớn con cừu, sói ăn gì?
Nếu không có lượng lớn người nghèo, người giàu ăn gì?”*

Người giàu nuôi dạy con, họ sẽ làm cho con họ thành thạo về nhân tính và mưu kế quyền lực.

Trong khi người nghèo nuôi dạy con, chỉ biết đăng ký các lớp học bổ trợ và kỹ năng hàng ngày.

Dù con bạn nhảy múa giỏi đến đâu, cũng chỉ là để người giàu thưởng thức sự vui vẻ.

Dù con bạn có điểm số cao đến đâu, cũng chỉ là một con ốc vít của doanh nghiệp, cống hiến cả ngày lẫn đêm cho người giàu.

Dù con bạn học các kỹ năng khác nhau, cách kiếm tiền của họ khi trưởng thành, giống như một cô gái điếm, cả ngày phục vụ khách, chỉ có phục vụ khách mới kiếm được tiền, miễn là không phục vụ khách thì không có tiền.

Những người giàu hiểu về con người, họ là ‘mami’, họ điều khiển một số lượng lớn gái mại dâm, lấy đi tất cả của “cừu” để kiếm lợi cho bản thân, họ có tiền dù có khách hay không, trong khi bạn và con bạn trở thành cừu của những người giàu.

Nhưng từ bây giờ, khi bạn mở cuốn sách bí mật này, mọi thứ sẽ thay đổi trong im lặng. Mỗi từ ở đây đều tiết lộ sự tàn ác và ô uế của con người vì chúng tôi sẽ tiết lộ cho bạn bí mật của mặt tối nhân tính.

Bạn sẽ hoàn toàn nhìn thấy những chiêu trò của những người xấu và kẻ giả tạo trên thế gian này và chúng tôi sẽ dạy bạn cách đối phó với họ vì chúng tôi sẽ giúp bạn khám phá những cái bẫy đằng sau cái được gọi là nhân nghĩa đạo đức.

Bạn sẽ được giải thoát khỏi nỗi đau bị chơi đùa tình cảm và được dạy cách làm cho người khác phục tùng bạn, khiến họ không thể sống thiếu bạn.

Bởi vì chúng tôi sẽ giải mã nguyên nhân thất bại trong việc giáo dục trẻ em của bạn.

Bạn sẽ hiểu rõ cách làm cho con bạn hoặc chính bạn trở thành “sói” đứng trên đỉnh cao chuỗi thức ăn, vì chúng tôi sẽ giải mã những mưu mẹo mà nhiều người bị điều khiển.

Từ nay, bạn sẽ sử dụng một trong những kỹ thuật thống trị hàng đầu thế giới này để làm cho những người xung quanh bạn nghe lời như chú cún nhỏ, tuân theo mọi sự sắp đặt của bạn.

Bởi vì chúng tôi sẽ giúp bạn tìm ra chìa khóa kiếm tiền từ nhân tính. Làm cho người khác tự động móc tiền đưa bạn mà vẫn sẽ nắm tay cảm ơn bạn như chúa cứu thế.

Những bí mật mà kẻ thống trị không bao giờ tiết lộ, sắp sửa được bạn nắm giữ.....

((Mục Lục Tổng Quan))

«Lời Nói Đầu)	1
Chương 1: Tháo bỏ mặt nạ đen tối, độc ác của bản chất con người	6
Sống là một trận chiến đấu khốc liệt	7
Bản chất con người là thiện hay ác?	14
Lòng tốt của bạn đã bị chó sói ăn mất	26
Người nghèo ăn động thực vật, người giàu ăn người nghèo	41
Mở con mắt thấu nhân tính, nhìn nhận thế gian lạnh lẽo.....	46
Chương 2: Vạch trần âm mưu và thủ đoạn đằng sau tình cảm nam nữ	62
Nhìn xuyên qua những âm mưu đằng sau tình cảm nam nữ	64
3 phương pháp giúp đàn ông ngóc ngách.....	68
và phụ nữ oán hận thoát khỏi bể khổ tình ái.....	68
Kỹ năng đọc vị cấp cao hiểu rõ con người	75
Bí quyết giao tiếp khiến đối phương tâm phục khẩu phục, kính nể bạn.....	80
Chương 3: “Hậu Hắc”, thủ đoạn, nghệ thuật khống chế con người	95
Trái tim Bồ Tát, thủ đoạn ma quỷ	95
Học tập trái tim Bồ tát, thủ đoạn ma quỷ - Bí quyết cứu thế tuyệt đỉnh.....	97
5 chiến thuật quyền mưu của người lãnh đạo.....	108
Giải mã 3 “Kỹ thuật thao túng nhân tính” kinh điển	120
Lần đầu tiên tiết lộ về 3 trường phái Nho - Pháp - Đạo	124
Chương 4: Thuật để vương cho con cái học hỏi	136
Bạn đã hủy hoại con cái như thế nào?	136
Con cái phải được dạy ngược lại mới thành đại sự	139
Tình yêu vĩ đại chứa đựng cách dạy lạnh lùng.....	148
Bí kíp khiến con 100% hiếu thảo.....	152
Chương 5: Tận dụng nhân tính để kiếm tiền	156
Tính xấu của con người chính là nguồn gốc của lợi nhuận	156
Bí mật kiếm tiền lớn, là xem bạn biết cách sắp đặt hay không	158
Bí quyết để tiền đuổi theo bạn.....	162
4 lõi cốt để hiểu rõ bản chất của tiền bạc	167
Bí quyết khởi nghiệp không tốn chi phí	170
Chương 6: Công pháp tu luyện trong phòng kín của kẻ mạnh	176
Cách người tầng lớp thấp bị săn đuổi	176

Thiên đường của nền văn hóa mạnh mẽ VS Địa ngục của nền văn hóa yếu kém	180
“Kẻ hèn mạt phản kích thành vương, khai thông hai mạch Nhâm Đốc (Âm - Dương)	204
Bí mật đằng sau sự rèn luyện của thiên tài	212

Chương 1: Tháo bỏ mặt nạ đen tối, độc ác của bản chất con người

Sống là một trận chiến đấu khốc liệt

Cuộc sống là một trận chiến, nhưng bạn chỉ biết đâm bóc và đá chân, trong khi người giàu học qua ‘Võ tự do’. Dưới đây là sự thật mà chỉ có số ít người biết đến, suốt 5000 năm qua luôn tồn tại hai hệ thống tư tưởng: một là dựa trên niềm tin rằng bản chất con người là tốt, theo đạo của Khổng và Mạnh; một là dựa trên quan điểm rằng bản chất con người là xấu, theo tư tưởng của phái Pháp gia.

Liệu tư tưởng của Khổng Tử có hoàn toàn đúng không?

Khi nhắc đến Khổng Tử, nhiều người sẽ nghĩ ông là một vị thánh nhân, và tôi cũng công nhận rằng tư tưởng của Khổng Tử thực sự có những điểm vĩ đại. Nhưng trong thời đại ngày nay, nhiều quan niệm của Khổng Tử đã rõ ràng không còn phù hợp. Chúng ta học hỏi bất kỳ ai, không phải là mù quáng sao chép toàn bộ, mà là phải học một cách phê phán, lấy điều hay và bỏ điều dở. Vậy vấn đề trong tư tưởng của Khổng Tử là gì?

Vấn đề lớn nhất chính là sự giam cầm tư duy của con người. Trong tư tưởng của Khổng Tử, phụ nữ không có quyền lên tiếng, không được phép đi học, không được phép ra ngoài, không có quyền lên tiếng trong nhà. Khổng Tử khắp nơi nói về lễ nghi, tam cương ngũ thường, phân chia con người thành các cấp bậc khác nhau, “*hình không lên đại phu, lễ không xuống thứ dân*” có nghĩa là những người làm quan lớn mắc lỗi không cần phải chịu hình phạt, chỉ cần bị ràng buộc bởi lễ nghi là đủ, trong khi đối với thứ dân, thì không cần đối xử bằng lễ nghi, nếu thứ dân phạm lỗi, thì sẽ bị xử phạt bằng hình. Ông ta nỗ lực bảo vệ hệ thống giai cấp của xã hội nô lệ, đưa ra lý thuyết: “*Quân sử thần tử, thần bất tử bất trung; Phụ sử tử vong, tử bất vong bất hiếu*” để bảo vệ quyền lực cai trị. Yêu cầu dân chúng phải vô điều kiện tuân theo mọi quy định của quyền lực quân chủ, ngay cả khi

hoàng đế sai lầm đến mức nào, quan lại và dân chúng cũng phải tuân theo, nếu không sẽ bị coi là vi phạm tam cương ngũ thường, phản nghịch không đạo, khiến cho tư duy của dân chúng bị đóng cửa, không có khả năng suy nghĩ độc lập, kết cục các triều đại phong kiến suy tàn, hoàng đế mê muội, dân chúng ngu dốt, bị các quốc gia ngoại bang xâm lược và áp bức.

Tư tưởng của Khổng Tử, kết quả chính của việc giáo dục là khiến con người ngày càng biết nghe lời, tuân thủ quy tắc, chấp nhận số phận thấp kém của mình, ngoan ngoãn. Tư tưởng Nho gia nói rằng bản chất con người là tốt, tất cả đều nói về nhân nghĩa đạo đức, và yêu cầu mỗi người phải đối xử với mọi người xung quanh mình theo cách này, đó mới là “quý tộc” (quý ông - quý bà). Nhưng thực tế là, người tin rằng con người vốn tốt bụng, cuối cùng đều bị những người giả tạo lừa dối, tin vào nhân nghĩa đạo đức, cuối cùng đều bị những người chỉ nói đạo đức trên miệng nhưng lòng dạ ích kỷ làm tổn thương. Tốt bụng, nhân nghĩa, đạo đức, tất cả những điều này chỉ là những đòn đánh kiểu cách nghe có vẻ hay, trông có vẻ đẹp, nhưng không thực tế, trong khi những cao thủ thực sự đều là những người bề ngoài kiểu cách nhưng âm thầm luyện tập “võ tự do”.

Tư tưởng Nho gia tương đương với những đòn đánh kiểu cách - màu mè và thuận mắt.

Đặc điểm của tư tưởng Nho gia là nói những lời hay, hình thức đẹp nhưng không có ích trong thực chiến, điều này giống hệt như những đòn đánh kiểu cách của võ truyền thống. Và đa số mọi người nghèo đói, chính là bởi vì trong đầu họ đều chứa đầy tư tưởng của Khổng và Mạnh, miệng luôn nói những lý lẽ hay ho. Trong khi đó, người giàu có lại giàu có, bởi vì trong đầu họ chứa đầy tư tưởng của phái Pháp gia, nghe có vẻ không hay nhưng lại rất hữu ích trong thực chiến.

Khi những đòn đánh kiểu cách và võ tự do đối đầu nhau sẽ ra sao?

Chắc hẳn nhiều người cũng đã từng nghe tới hoặc xem qua thông tin về trận đấu “thê thảm” của một vị đại sư võ truyền thống Trung Quốc, tên ông ta là Mã Bảo Quốc, đã đấu với một võ sĩ tự do

nghiệp dư (MMA), và họ đã có một trận đấu trên sàn đấu. Hai người có sự chênh lệch lớn về danh tiếng và kinh nghiệm, và trước trận đấu, trọng tài đã nhiều lần nhắc nhở Mã Bảo Quốc phải nhẹ tay. Tuy nhiên, chỉ chưa đầy 30 giây sau khi trận đấu bắt đầu, Mã Bảo Quốc đã bị đối thủ hạ gục ba lần và cuối cùng ngã xuống không thể đứng dậy, khiến công chúng ngạc nhiên. Võ truyền thống với lịch sử hàng nghìn năm, trước sự đối đầu với võ tự do không theo quy tắc, lại thất bại một cách dễ dàng như vậy, nhiều người nghi ngờ Mã Bảo Quốc là một đại sư giả. Theo tôi, Mã Bảo Quốc tuy có phân khoác lác, nhưng nếu ông ta thực sự là một kẻ lừa đảo, thì ông ta chắc chắn không thể tham gia trận đấu này.

Sự thật là, bất kỳ môn võ truyền thống nào, khi đối mặt với võ tự do, đều không thể chống đỡ được. Điều này không phải là coi thường võ truyền thống, mà là võ truyền thống được xây dựng dựa trên những quy tắc cụ thể, tức là đối thủ phải theo một bộ quy tắc nhất định để ra đòn. Trong khi đó, quy tắc của võ tự do không có bất kỳ đòn đánh cố định nào, mục tiêu là đánh bại đối thủ hoàn toàn.

Võ truyền thống không thể thắng được võ tự do, là kết quả tất yếu do các đòn thế không phù hợp với quy tắc của sàn đấu hiện đại. Người nghèo dồn toàn lực vượt khó vẫn nghèo, là bởi vì tư duy của họ không phù hợp với quy tắc giàu có của xã hội. Nhiều người trong đầu đều chứa đầy tư tưởng Nho gia truyền lại hàng nghìn năm, với những lý lẽ cao siêu, những đòn đánh kiểu cách, nghe có vẻ hay, trông có vẻ đẹp, những lý lẽ đó ở thời cổ đại thực sự có ích, bởi vì mọi người đều theo quy tắc thông thường để ra đòn, chỉ cần dừng lại ở mức đủ, miễn là bạn là một quý tộc, bạn sẽ có vị trí cao trong xã hội.

Nhưng quy tắc của thời đại ngày nay đã thay đổi, bạn xuất hiện trên sàn đấu tự do, không quan trọng bạn có phải là quý tộc hay không, chỉ cần bạn có tiền và sức mạnh là bạn đã là quý tộc, không ai còn theo quy tắc của quý tộc để ra đòn nữa, vì vậy việc bạn bị đánh bại ngay lập tức là điều không thể tránh khỏi.

Tư tưởng Pháp gia thì giống như võ tự do. Những người đại diện cho tư tưởng Pháp gia là Hàn Phi Tử và Thương Dương. Chúng ta hãy nghe xem Hàn Phi Tử nói gì về bản chất con người: Hàn Phi Tử cho rằng, mối quan hệ cơ bản giữa con người với nhau chỉ dựa trên lợi

ích. Ông nói rằng chỉ cần có lợi ích, dù mối quan hệ có xa cách đến đâu cũng có thể trở nên thân thiết, nhưng một khi lợi ích bị tổn thương, ngay cả cha con cũng có thể trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Đàn ông đến tuổi 50 vẫn ham muốn, còn vợ thì sau tuổi 30 đã bắt đầu xuống sắc, vì vậy người chồng có cơ hội sẽ chắc chắn tìm kiếm người mới, bạn nghĩ tình cảm có thể tin cậy được không? Theo quan điểm của ông, không có người đàn ông nào không ham muốn, nếu có, chỉ là bởi vì họ chưa có đủ “vốn” để ham muốn.

Hàn Phi Tử nói rằng, trong thời cổ đại, không có tình cảm nào giữa hoàng đế và thần tử cả, họ thường xuyên tính toán lẫn nhau, đạo đức và nhân nghĩa chỉ là lời nói suông, còn lợi ích mới là sự thật đằng sau tất cả. Tư tưởng Nho gia chỉ có hiệu quả khi không có tranh chấp lợi ích. Chỉ cần có tranh chấp lợi ích, tư tưởng Nho gia sẽ trở nên vô dụng. Khi yêu đương, theo Nho gia có hiệu quả, nhưng sau khi kết hôn, khi vợ chồng có tranh chấp lợi ích, nếu bạn tiếp tục theo Nho gia, chỉ biết tốt với đối phương, đưa hết tiền cho họ, bạn sẽ dễ bị tổn thương. Khi con cái còn nhỏ, bạn có thể theo Nho gia, nhưng khi con cái lớn lên, bạn già đi, nếu bạn tiếp tục theo Nho gia, chia sẻ tài sản, bạn sẽ rất khổ sở khi về già.

Sử dụng lợi ích để buộc người khác phải đối xử đúng đắn với bạn, đó mới là đạo đức thực sự. Chỉ hy vọng người khác đối xử đúng đắn với bạn, nhưng bạn không thể mang lại bất kỳ lợi ích nào cho họ, đó chỉ là đạo đức giả tạo. Nho gia là một giấc mơ lý tưởng hóa, còn Pháp gia mới là con đường dẫn đến giấc mơ đó, nếu không thì tất cả chỉ là lời nói suông.

Những gì bạn nghe thấy, nhìn thấy, đều là một trò chơi. Thế giới này được cấu thành từ hai hệ thống trật tự, hệ thống thứ nhất: công bằng, chính nghĩa, đạo đức, lễ nghi; hệ thống thứ hai: cuộc chiến tranh lợi ích ẩn sau hệ thống thứ nhất. Đạo đức của hệ thống thứ nhất chỉ là hình thức, còn lợi ích của hệ thống thứ hai mới là thực chất. Kiến thức mà chúng ta tiếp xúc từ nhỏ đến lớn, phần lớn là quy tắc hình thức của hệ thống thứ nhất. Con người luôn tính toán lợi ích trong lòng, đó là quy tắc lợi ích của hệ thống thứ hai. Những người giỏi là những người sử dụng hệ thống thứ nhất làm phương tiện, để đạt được mục tiêu của hệ thống thứ hai. Hầu như mọi người đều mặc lên mình một lớp áo

đạo đức lấp lánh, sau đó tìm mọi cách để thu lợi cho bản thân.

Quy tắc đạo đức, mọi người đều nói ra miệng; quy tắc lợi ích, mọi người đều ghi nhớ trong lòng. Vì vậy, đừng bao giờ để bị hệ thống thứ nhất làm mê muội, mà hãy sử dụng hệ thống thứ hai để nhìn thấu sự vật. Chẳng hạn, chúng ta không thể chỉ nhìn vào những gì một người nói, mà phải nhìn vào những gì họ làm. Hệ thống thứ nhất chỉ là một cái bẫy, bạn không thể coi đó là phương pháp để an cư lập nghiệp, thành công và nổi tiếng. Nếu muốn hiểu rõ hành vi của mỗi người, bạn cần phải phân tích dựa trên hệ thống thứ hai, đó là phương pháp phân tích lợi ích. Lợi ích mới là lý do chính dẫn dắt hoạt động của loài người, phương pháp phân tích lợi ích sẽ không bao giờ lỗi thời.

Ví dụ, đây là một sự việc xảy ra xung quanh tôi: Có một lần tôi và thầy Lâm đi chơi ở Quảng Ninh, do chúng tôi có nhiều hành lý và không quen thuộc với địa phương, nên tại sảnh khách sạn, thầy Lâm đã lên đưa cho nhân viên phục vụ giúp ông ấy xách hành lý 500.000đ tiền boa. Sau đó, trong những ngày tiếp theo, nhân viên đó đã rất nhiệt tình với chúng tôi, mọi thứ từ lịch trình du lịch đến hành lý đều được sắp xếp chu đáo. Sau khi trở về, trong một bài giảng, ông đã đề cập đến trường hợp này và nói với học viên như sau: Nếu bạn muốn nhận được sự giúp đỡ của một người, bạn trước tiên phải hiểu rằng mình có thể cung cấp gì cho họ? Ngoài lợi ích, không có mối quan hệ nào khác phát sinh giữa những người xa lạ, tiền bạc là cách biểu đạt tốt nhất, 500.000đ không nhiều, nhưng nó hữu ích hơn nhiều so với việc nói những lời ngon ngọt hoặc cố gắng làm hài lòng một cách giả tạo, đó chính là phương pháp trao đổi giá trị.

Mỗi khi gặp một sự việc, bạn cần phải nhanh chóng phân chia thành các bên lợi ích khác nhau, mỗi hành động của bạn, làm tổn thương lợi ích của ai? Tăng lợi ích cho ai? Những người có lợi ích tăng lên chính là bạn bè của bạn, những người mất lợi ích chính là kẻ thù của bạn, bạn cần phải phân biệt mối quan hệ bạn bè và kẻ thù như vậy. Không có bạn bè vĩnh viễn, chỉ có lợi ích vĩnh viễn, khi lợi ích thay đổi, kẻ thù và bạn bè của bạn cũng sẽ nhanh chóng thay đổi.

Tương tự, trong một công ty, mỗi quyết định được đưa ra, cần phải phân tích quyết định đó phù hợp với lợi ích của ai? Làm tổn thương lợi ích của ai? Những bên có lợi ích phù hợp, chắc chắn sẽ hình

thành một cộng đồng chia lợi ích; những bên bị tổn thương lợi ích, cũng chắc chắn sẽ hình thành một liên minh vì lợi ích.

Tuy nhiên, hai phe phái đó, chắc chắn đều sẽ cầm lên lá cờ đạo đức của hệ thống thứ nhất để tranh đấu cho mục tiêu lợi ích của hệ thống thứ hai.

Mọi người cần nhớ, không bao giờ sử dụng lý lẽ của hệ thống thứ nhất để ép buộc mọi người hoàn thành công việc của hệ thống thứ hai, tôi thường gặp phải những trường hợp như vậy, rất nhiều người đến với bạn với mục đích rõ ràng, họ biết mình muốn gì, nhưng họ không bao giờ nghĩ đến việc mình có thể mang lại điều gì cho người khác. Trước khi bạn muốn nhận được lợi ích từ một người, bạn cần phải suy nghĩ kỹ lưỡng xem mình có thể mang lại điều gì cho người đó. Lợi ích của bạn có phải là thứ mà người khác cần không? Lợi ích của bạn có phải là thứ duy nhất không? Nếu lợi ích của hệ thống thứ hai không thành hình, thì mối quan hệ của bạn sẽ mãi chỉ dựa trên hệ thống thứ nhất, và đối phương cũng chỉ là những cử chỉ giả tạo.

Dù thế giới phát triển như thế nào, lòng ích kỷ của con người không thay đổi, lợi ích mới là lý do quan trọng nhất dẫn dắt hành vi của mọi người. Nhưng có một điểm quan trọng, sau khi suy luận ra mục đích sử dụng bộ quy tắc thứ hai, bạn cần nhanh chóng dùng bộ quy tắc thứ nhất để bao bọc nó. Bạn cần phải mặc lên mình bộ áo đạo đức của bộ quy tắc thứ nhất, đừng bao giờ trần trụi nói về lợi ích, bởi vì bộ quy tắc thứ hai không thể nói ra, và giá trị tồn tại của bộ quy tắc thứ nhất chính là giúp bạn che giấu mục đích thực sự của mình tốt hơn. Thực tế duy trì sự vận hành của thế giới lại là bộ quy tắc thứ hai, bộ quy tắc thứ nhất có thể chỉ giống như sự khách sáo giữa hai người.

Giống như đôi khi chúng ta nói chuyện với người khác: biết rằng mình đang nói những lời suông, chúng ta cũng biết rằng đối phương đang nói dối, chúng ta đều biết rằng cả hai đang nói những lời sáo rỗng, mọi người đều hiểu rõ nhưng vẫn nghiêm túc nói những lời khách sáo, đây chính là bộ quy tắc thứ nhất.

Con người dù phát triển đến đâu cũng cần phải coi trọng bộ quy tắc thứ nhất, bộ quy tắc này được coi là chuẩn mực, điều này giúp con người không trở nên quá thực dụng, ngay cả khi sự thật còn thực tế

hon...

Bởi vì sự tốt đẹp, hy vọng và năng lượng tích cực mới thực sự thúc đẩy tiến bộ.

Vì thế, tư tưởng Nho gia đã chi phối xã hội hàng nghìn năm và được đặt trong khung, được viết lớn, chúng ta cần phải đọc to, tuyên truyền, và hô to ra. Và Quỷ Cốc Tử, người cùng thời với Khổng Tử, có tài năng lớn, nhưng tại sao ông ấy không nhận được sự ca tụng của thế gian như Khổng Tử?

Bởi vì lý thuyết của ông ấy nói về bộ quy tắc thứ hai, chỉ thích hợp để sử dụng âm thầm, không thích hợp để phô trương ra ngoài. Có một câu nói rằng: sự trưởng thành thực sự là nhìn thấu nhưng không nói thấu, đó chính là bộ quy tắc thứ hai, nó chỉ có thể được sử dụng, nhưng đừng bao giờ nói ra, một khi nói ra là sai, đó là lý do tại sao nhiều người thích nói sự thật nhưng lại không được lòng người khác.

Đôi khi, những gì công chúng cần không nhất thiết là sự thật, mà là một sự thỏa mãn lý tưởng hóa, hoặc có thể nói là một nơi gửi gắm tình cảm, mặc dù những tình cảm lý tưởng hóa này thực sự không thực tế, những người nói sự thật trong thế giới này thường trông giống như kẻ tiểu nhân, trong khi nhiều kẻ tiểu nhân lại giả vờ mình như quý tộc, vì vậy trưởng thành chính là quá trình làm sáng tỏ đôi mắt.

Bản chất con người là thiện hay ác?

Từ nhỏ đến lớn, nhiều điều chúng ta học được đều nói rằng bản chất con người là tốt, vì vậy chúng ta đã định nghĩa con người: con người là tốt bụng, biết ơn, trọng tình trọng nghĩa, biết ơn và đền đáp, có phẩm hạnh cao thượng.

Thế giới của tuổi thơ, thực sự hầu hết mọi người đều là hóa thân của sự hoàn hảo, chẳng hạn như tình cảm giữa thầy và trò, bạn bè, và tình yêu đầu đời. Bởi vì vào thời điểm đó, mối quan hệ của chúng ta cơ bản không liên quan đến lợi ích, vì vậy bạn đã bị ảo tưởng che mắt.

Nhưng khi bạn bước vào xã hội, mối quan hệ của bạn bắt đầu

liên quan đến lợi ích, bạn sẽ phát hiện ra hành động của họ hoàn toàn trái ngược với những gì bạn đã học trước đây, bạn bè mượn tiền không trả, người yêu ngoại tình, đối tác kinh doanh phản bội, đồng nghiệp đâm sau lưng bạn, anh chị em tranh giành tài sản, không quan tâm đến sự sống chết của cha mẹ.

Khi hành vi của họ không giống như những gì bạn đã học hồi nhỏ, bạn bắt đầu bị họ tổn thương, và nỗi đau của bạn bắt đầu tiếp diễn.

Bản chất con người là tốt hay xấu?

Chúng ta có thể nhìn từ một số góc độ, nếu bản chất con người sinh ra đã là tốt, vậy tại sao ba tôn giáo lớn (Nho, Phật, Đạo) lại phải đặt ra nhiều quy tắc như vậy để hạn chế hành vi của con người? Chúng ta đều biết Phật giáo có rất nhiều giới luật, chẳng hạn như không được giết hại, không được ăn thịt, không được chạm vào phụ nữ, v.v.

Nếu bản chất con người thực sự là tốt, tại sao chúng ta lại cần phải coi “Nhân chi sơ, tính bản thiện” như một kinh điển? Nếu bản chất con người thực sự là tốt, vậy tại sao mỗi quốc gia lại cần có luật pháp để hạn chế hành vi của con người?

Vì vậy, hãy nhớ rằng bản chất con người không phải là tốt, chính vì vậy chúng ta mới cần những cuốn sách kinh điển về đạo đức và pháp luật, để cùng nhau duy trì sự ổn định của xã hội.

Nhìn vào bản chất con người qua góc độ di truyền!

Mọi người đã từng làm cha mẹ đều biết, khi đứa trẻ của bạn còn là một đứa trẻ sơ sinh, ngoài việc trông có vẻ hiền lành và đáng yêu, bạn sẽ phát hiện ra rằng đôi khi hành vi của chúng không hề có bóng dáng của lòng tốt, niềm tin của trẻ sơ sinh rất đơn giản, chỉ gồm tám chữ: “Thuận ta là bạn, nghịch ta tức thù”, nghĩa là trẻ sơ sinh sinh ra đã tự coi mình là trung tâm, chúng không hề đặt mình vào vị trí của bạn để suy nghĩ cho bạn.

Chỉ cần chúng muốn thứ gì đó, chúng sẽ lấy nó. Nếu không lấy được, chúng sẽ khóc, nếu khóc mà vẫn không lấy được, chúng sẽ khóc to hơn, cho đến khi giành được thứ mình muốn mới thôi. Tư tưởng ích kỷ này của trẻ nhỏ không cần ai truyền dạy, nó bẩm sinh.

Vậy bản chất con người là tốt hay xấu? Tôi sẽ nói cho bạn biết, bản chất con người không phải là tốt, cũng không phải là xấu, mà là ích kỷ! Mọi lời nói hay hành động của một người, đều chỉ là để thỏa mãn lợi ích của bản thân mình mà thôi.

Ví dụ này sẽ giúp bạn hiểu rõ hơn, giả sử tôi và Tiểu Mỹ đã yêu nhau 5 năm, thực tế trong 5 năm đó tôi không hề yêu Tiểu Mỹ, tôi chỉ là không có bạn gái, dù sao tôi cũng độc thân, có người chăm sóc luôn tốt hơn là không có ai, vì vậy tôi miễn cưỡng yêu Tiểu Mỹ.

Ngược lại, Tiểu Mỹ yêu tôi đến chết đi sống lại, tôi là người đàn ông cô ấy yêu nhất trong đời, không có ai khác, chỉ cần cô ấy nhìn thấy tôi, cô ấy sẽ hạnh phúc vô cùng, chỉ cần ở bên tôi, cô ấy sẽ hạnh phúc như một vị thần. Vì vậy, trong 5 năm yêu nhau với Tiểu Mỹ, mọi người có thể tưởng tượng được, không cần nói, chắc chắn là Tiểu Mỹ đã chăm sóc tôi.

Cô ấy có thể đi bộ hàng km để mua canh gà hầm cho tôi uống, cô ấy có thể tiết kiệm chi tiêu để mua quần áo cho tôi, cô ấy thậm chí có thể lừa tiền của bố mẹ mình để giúp tôi khởi nghiệp, nói chung trong 5 năm đó, thế giới của Tiểu Mỹ chỉ có mình tôi, và cô ấy đã hy sinh tất cả cho tôi.

Kết quả sau 5 năm, vì một số lý do, tình yêu của chúng tôi không thể tiếp tục, tôi và Tiểu Mỹ chia tay, và vì tôi là người đề xuất chia tay trước, vào thời điểm đó, cả thế giới, bao gồm cả Tiểu Mỹ, đều chửi tôi là kẻ xấu, nói rằng tôi không phải là đàn ông, có người nói tôi không xứng đáng là con người, thậm chí có người chửi tôi là thú vật, và Tiểu Mỹ chửi tôi còn ác hơn.

Cô ấy nói:

“Anh còn nhớ không? Từng có lần vì muốn nấu một nồi súp cho anh uống, tôi đã đi bộ hàng ki lô mét; Anh còn nhớ không? Từng có một năm tôi không mua một món đồ nào cho mình, nhưng lại sẵn lòng mua cho anh cả tủ quần áo; Anh còn nhớ không? Tôi đã lừa lấy tiền của bố mẹ mình để giúp anh khởi nghiệp, khiến tôi và gia đình mình trở mặt, anh không phải là một người đàn ông...”.

Dù sao thì tôi cũng đã trở thành một con chuột chạy qua đường, bị mọi người la ó, không thể ra khỏi nhà, bị mắng chửi đến mức không thể chịu nổi.

Chúng ta hãy phân tích nghiêm túc vấn đề này, từ góc độ đạo đức thông thường, thực sự tôi đã làm sai, tôi là một kẻ tồi, một con thú, tôi bị cả thế giới khinh bỉ, tôi không có gì để nói. Chúng ta hãy phân tích từ góc độ bản chất con người:

Đầu tiên, tôi và Tiểu Mỹ đã ở bên nhau 5 năm, tôi không hề yêu Tiểu Mỹ, nhưng Tiểu Mỹ lại yêu tôi đến chết đi sống lại. Mọi người có thể tưởng tượng, tôi đã ở bên một người mà tôi không hề yêu trong 5 năm. Trong khi đó, Tiểu Mỹ đã ở bên người cô ấy yêu nhất trong 5 năm, rõ ràng trong 5 năm đó, tôi phải đối mặt với một người mà tôi không yêu mỗi ngày, tôi đã sống trong đau khổ như thế nào, trong khi Tiểu Mỹ có thể ở bên người cô ấy yêu nhất mỗi ngày, tôi có thể chắc chắn rằng Tiểu Mỹ đã sống rất hạnh phúc trong 5 năm đó.

Thứ hai, như Tiểu Mỹ đã nói, cô ấy đã hy sinh rất nhiều vì tôi, cô ấy đã đi bộ hàng km để mua gà, chỉ để có thể nấu một nồi súp gà cho tôi uống. Vậy lúc cô ấy đưa nồi súp cho tôi, ai là người hạnh phúc, ai là người đau khổ? Đối với tôi, đó chỉ là một bát súp gà, dù ai nấu cũng như nhau, nhưng đối với Tiểu Mỹ thì khác, cô ấy thấy người cô ấy yêu nhất uống súp gà, cô ấy đã cười rất hạnh phúc, lòng cô ấy ngọt ngào biết bao, cô ấy cảm thấy mọi hy sinh đều xứng đáng, cô ấy làm mọi việc mà không hối tiếc.

Mọi người hãy nhận ra một sự thật, đừng quên rằng trong 5 năm đó, tất cả những gì cô ấy đã làm cho tôi, tôi chưa bao giờ ép buộc cô ấy làm, tất cả đều do cô ấy tự nguyện. Tại sao cô ấy lại tự nguyện làm? Bởi vì khi cô ấy hy sinh cho người mình yêu, cô ấy cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Mọi người chú ý, câu này, tất cả những gì cô ấy hy sinh có thể khiến cô ấy cảm thấy vô cùng hạnh phúc, vì vậy từ góc độ ích kỷ của bản chất con người, tất cả những gì cô ấy hy sinh chỉ là để làm cho chính mình hạnh phúc mà thôi, bên ngoài cô ấy đã làm rất nhiều cho tôi, nhưng thực chất cô ấy chỉ làm vì hạnh phúc của chính mình.

Vì vậy, về mặt đạo đức, cô ấy là một người tốt, tôi là một kẻ tồi, nhưng sự thật là trong 5 năm đó, tôi đã sống trong đau khổ, trong khi Tiểu Mỹ có thể ở bên người cô ấy yêu, và còn có thể hy sinh cho người mình yêu nhất, cô ấy đã sống rất hạnh phúc trong 5 năm đó, vì vậy sự thật là tôi đã chịu đựng 5 năm đau khổ để cô ấy có được 5 năm hạnh phúc.

Mặc dù tôi không phải là một kẻ tồi như vậy, tôi cũng không ủng hộ hành vi như vậy của đàn ông, nhưng qua câu chuyện này tôi tin rằng mọi người có thể lần đầu tiên nhìn thấy sự thật của vấn đề, tại sao Tiểu Mỹ lại đau khổ, tại sao mọi người lại chửi tôi là một kẻ tồi, bởi vì đa số mọi người trên thế giới này đều sống trong một thế giới ngọt ngào hàng ngày, không biết gì về sự thật của bản chất con người.

Bản chất con người là ích kỷ, người nào hiểu được bản chất ích kỷ của mình thì có thể hiểu được bản chất con người, và chỉ khi hiểu được bản chất con người thì mới có thể đứng vững trên đỉnh.

Để đánh giá sự thay đổi giữa thiện và ác trong bản chất con người, ta cần dựa vào lợi ích. Khi không có mối quan hệ lợi ích, bản chất con người là thiện. Chỉ cần có lợi ích xuất hiện, bản chất con người là ích kỷ. Nếu lợi ích đủ lớn, bản chất con người sẽ trở nên ác.

Hãy kể một câu chuyện, mẹ tôi có sáu anh chị em, một chị gái, một em trai và ba em gái, và mẹ tôi năm nay đã 63 tuổi. Trong số họ, có bốn chị em đã mua một mảnh đất ở quê nhà để xây một tòa nhà, với hy vọng sống cùng nhau và tận hưởng niềm vui gia đình.

Nhưng họ cũng có một nỗi lo lớn, đó là sợ rằng việc sống chung lâu dài sẽ dẫn đến mâu thuẫn vì những chuyện nhỏ nhặt.

Mẹ tôi đã hỏi ý kiến của tôi, và tôi đã nói với mẹ rằng, các chị em đều sinh ra từ cùng một bào thai, và ngay cả người nhỏ nhất cũng đã qua tuổi không còn hoài nghi, vì vậy những chuyện nhỏ nhặt hàng ngày, mọi người đều sẽ thông cảm cho nhau, và mẹ nên yên tâm sống hạnh phúc với họ trong những năm tháng cuối đời.

Khi tôi nói điều này với mẹ, bà ngoại của tôi đã mất vài năm và tài sản của bà đã được giải quyết. (Mặc dù bà ngoại không giàu có,

nhưng một ngôi nhà cùng một số tiền mặt ở nông thôn vẫn là đáng kể), chính vì tài sản của bà ngoại đã được giải quyết, tôi tin rằng các chị em sẽ không gặp phải xung đột lợi ích lớn khi sống cùng nhau.

Nếu bà ngoại và tài sản của bà vẫn còn, tôi sẽ khó có thể dự đoán hậu quả, có thể họ sẽ xảy ra xung đột lớn vì điều đó. Thực tế, khi bà ngoại tôi qua đời vài năm trước, việc chia tài sản đã khiến họ không hạnh phúc, và một số chị em đã có mâu thuẫn, nhưng may mắn là không quá nghiêm trọng. Người gây ra mâu thuẫn nhiều nhất là chú tôi, vì chú là con trai.

Theo tư tưởng phong kiến của nông thôn, chú tôi nghĩ rằng tất cả tài sản của bà ngoại nên thuộc về chú. (Lưu ý: Bà ngoại tôi đã chia đều tài sản, và chú tôi chỉ nhận được một chút nhiều hơn), bà ngoại tôi đã nằm trên giường bệnh hơn một năm, và chú tôi không bao giờ đến thăm, cho đến khi bà qua đời, chú mới xuất hiện.

Các cô tôi rất tức giận, nhưng tôi biết rằng hành động của chú tôi phù hợp với bản chất con người, đó là bản chất tìm kiếm lợi ích và tránh tổn thất trong con người (Lưu ý: Hiện tại mối quan hệ đã được hàn gắn)

Vì vậy, dù là người thân, bạn bè, hay người yêu, dù họ có tốt đến đâu, bạn cũng không thể hoàn toàn tin tưởng họ, bởi vì một khi xảy ra xung đột lợi ích, những người này chắc chắn sẽ làm tổn thương bạn sâu sắc nhất. Càng có lợi ích lớn, bản chất con người càng trở nên ích kỷ, và khi sự ích kỷ đạt đến một mức độ nhất định, bản chất con người sẽ trở nên ác.

Nhìn vào tất cả các vị vua cổ đại tranh đấu, bạn không thể thấy bóng dáng của thiện, như cuộc đảo chính Huyền Vũ Môn của Lý Thế Dân, giết chết anh trai và em trai của mình, thậm chí Võ Tắc Thiên còn giết chết con đẻ của mình.

Triết lý sống “cửu tử nhất sinh”

Vào năm 1993, hai cậu bé 10 tuổi không học hành gì cả, quyết định bắt cóc một cậu bé 2 tuổi để chơi đùa, và cuối cùng đã tàn nhẫn giết chết cậu bé 2 tuổi đó. Sau đó, họ bị cảnh sát bắt giữ, trong đó một

người tên là Jon đã thừa nhận không chối cãi về việc giết chết đứa trẻ.

Người kia lại đổ tất cả trách nhiệm lên Jon, tự mình thoát khỏi mọi tội lỗi, và thể hiện rõ ràng bản chất ích kỷ của con người, luôn tìm lợi ích và tránh hại.

Đây là vụ án giết người gây chấn động Liverpool, Anh, và sau đó câu chuyện này đã được chuyển lên màn ảnh, quay thành một bộ phim ngắn có tên “Detainment” và còn được đề cử giải Oscar.

Mọi suy nghĩ về thiện và ác của loài người đều bắt đầu từ ý niệm. Khi bạn cho rằng bản chất con người là thiện, bạn sẽ giả định rằng tất cả mọi người đều là người tốt. Khi bạn cho rằng bản chất con người là ác, bạn sẽ giả định rằng tất cả mọi người đều là người xấu.

Chẳng hạn, bạn biết 10 người bạn, nếu bạn giả định rằng tất cả 10 người họ đều là người tốt, bạn sẽ mong đợi họ đối xử tốt với bạn mỗi ngày. Nếu một ngày nào đó trong số 10 người bạn đó, có một người phản bội bạn, bạn chắc chắn sẽ không chịu đựng nổi nỗi đau, và cuộc sống như vậy sẽ khiến bạn sống trong đau khổ. Triết lý sống này được gọi là “cửu sinh nhất tử”.

Ngược lại, nếu bạn giả định rằng tất cả 10 người bạn đó đều không phải là người tốt, bạn sẽ không có bất kỳ kỳ vọng nào vào họ. (Tôi đang nói về giả định trong lòng) Nếu một ngày nào đó bất ngờ có một người đối xử tốt với bạn, bạn sẽ cảm thấy như mình đã trúng số, và niềm vui bất ngờ này sẽ khiến cuộc sống của bạn trở nên hạnh phúc. Triết lý sống này được gọi là “cửu tử nhất sinh”.

Tôi nhận thấy rằng đại đa số mọi người thích sống theo triết lý “cửu sinh nhất tử”. Giống như nhiều cặp vợ chồng khi kết hôn, họ thường giả định trước rằng cuộc hôn nhân của họ sẽ hạnh phúc, và cũng hứa hẹn với nhau về một tình yêu đẹp, sống bên nhau cho đến khi bạc đầu, không bao giờ chia ly. Nếu một ngày nào đó họ ly hôn, cặp vợ chồng này rất dễ trở mặt thành thù, ghét đối phương đến chết, và không bao giờ gặp lại nhau nữa.

Tôi khuyến khích những người kết hôn nên giữ tâm thế “cửu tử nhất sinh”, đừng để những câu chuyện tình yêu cổ tích làm mờ trí tuệ

của bạn. Nếu ngay từ đầu bạn không giả định rằng mọi thứ sẽ hoàn hảo, thì việc ly hôn sẽ nằm trong dự đoán của bạn, và bạn sẽ không cảm thấy đau khổ. Nếu có thể sống bên nhau cho đến khi bạc đầu, đó sẽ là một điều bất ngờ, phải không?

Nhưng nói thật lòng, trên thế giới này không có mấy người có loại trí tuệ đó!

Người càng ích kỷ, cuộc sống càng hạnh phúc

“*Bạn thật là ích kỷ*”, câu nói này có quen thuộc không? Từ nhỏ đến lớn, mọi người xung quanh đều dạy chúng ta không được ích kỷ, trong tâm trí chúng ta đã gieo một hạt giống rằng ích kỷ là không tốt, là một từ mang nghĩa tiêu cực, khiến cho nhiều người không sống thật với bản thân mình suốt đời. Nhiều người làm mọi việc chỉ để người khác nhìn thấy, và còn nhiều người sống chỉ để làm vui lòng người khác.

Ví dụ, có người cười một cái cũng phải tự nhủ, không biết nụ cười đó có làm người khác cười không, nụ cười đó có đẹp không, có phạm phải điều gì không đúng đắn không. Làm ơn, hãy cười cho chính mình một lần, nếu không một ngày nào đó rời khỏi thế giới này, bạn sẽ không còn cơ hội nữa. Còn một câu nói nữa, “chết vì danh dự, sống trong đau khổ” là hình ảnh của đa số mọi người, muốn danh dự là sống vì người khác, sống trong ánh mắt của người khác.

Hãy kể cho mọi người nghe một ví dụ, một lần tôi về quê, có một buổi họp lớp, mọi người cùng nhau ăn một bữa cơm, chúng tôi chọn một nhà hàng. Lúc đó, có một bạn học lập tức lấy điện thoại ra gọi điện đặt chỗ ở nhà hàng, cả quá trình gọi điện diễn ra như thể bạn ấy có mối quan hệ kinh doanh lớn với chủ nhà hàng vậy. Lúc đó, nhiều bạn học đã bị bạn ấy thu hút, trong lòng nghĩ rằng bạn học này có mối quan hệ rộng lớn, tùy tiện tìm một nhà hàng nào cũng quen biết, thật là có uy tín. Khi chúng tôi đến nhà hàng, cả nhà hàng trống trải, chỉ có một bàn của chúng tôi ăn, bạn nói bạn học đó không phải là làm việc vô ích sao?

Nói thật lòng, trong thế giới của tôi, người như vậy sống thật mệt mỏi, hoàn toàn sống vì người khác, tôi là người rất đơn giản, muốn

cười thì cười, muốn khóc thì khóc. Tôi cười hay khóc đều là để làm cho mình thoải mái, tôi không quan tâm người xung quanh có thoải mái hay không.

Cấp độ cao nhất của Phật giáo nói rằng “**minh tâm kiến tánh**”, ý chỉ là sự hiện hữu của bản tánh tự thân. Chẳng hạn, khi bạn từ 1-3 tuổi, gần như chưa hề bị ô nhiễm bởi môi trường xung quanh, mọi hành động của bạn đều xuất phát từ suy nghĩ của chính mình, đó chính là sự hiện hữu của bản tánh tự thân.

Bạn có thể nhớ lại một chút, 3 tuổi của bạn tuyệt vời như thế nào, không sợ trời, không sợ đất, cảm thấy thế giới này là của bạn, bạn có thể làm được mọi thứ. Khi lớn lên, sau khi trải qua sự giáo dục sau khi sinh, bạn không còn là bạn của trước kia nữa, bạn đã trở thành một robot, làm bất cứ điều gì người khác làm, mỗi ngày lặp lại, bởi vì bản tánh ích kỷ đã nhạt nhòa.

Các bạn có biết tại sao con người sợ chết không?

Lý do con người không nỡ từ giã cõi đời này là bởi vì họ còn lưu luyến những điều tiếc nuối. Nếu một người sống cả đời không có điều gì tiếc nuối, khi họ rời đi chắc chắn sẽ là với tâm trạng thanh thản; nếu còn tiếc nuối, làm sao bạn có thể buông bỏ?

Vì thế, người sống vì người khác không thể không có tiếc nuối. Mọi người ạ, cuộc đời này như một chuyến tàu đơn hành trong hành lang của cuộc sống, ích kỷ một chút và sống thật tốt cho chính mình một lần, khi rời đi không để lại tiếc nuối, bởi bản chất con người là ích kỷ, bạn chỉ cần thể hiện nó một cách hoàn hảo hơn một chút là được.

Lý thuyết tiến hóa về bản chất ích kỷ của loài người

Hãy để tôi chia sẻ một câu chuyện, một bà mẹ đơn thân nghèo khó nuôi hai đứa trẻ, một đứa 9 tuổi, một đứa 8 tuổi. Hai đứa trẻ co ro trong nhà chờ mẹ, chúng lạnh và đói, ôm chặt lấy nhau để sưởi ấm. Mẹ của chúng đã đi ra ngoài cả một ngày, chúng rất nhớ mẹ, và càng nhớ hơn là thức ăn mà mẹ mang về.

Kể từ lần cuối cùng ăn uống, đã là 2 ngày trước đó, khi ấy mẹ

mang về hai quả lê. Hai anh em nhường nhịn nhau một vài lần, hai quả lê được chuyển qua lại giữa hai bàn tay của chúng, cuối cùng anh trai ăn quả to hơn và em trai ăn quả nhỏ hơn. Mẹ của chúng ngồi bên cạnh, nở nụ cười trên khóe miệng, bà luôn dạy bọn trẻ phải nhường nhịn và giúp đỡ lẫn nhau, và bọn trẻ cũng vâng lời, ngay cả khi rất đói, chúng cũng không tranh giành đồ ăn.

Bất ngờ, cậu con trai lớn đưa quả lê cho mẹ và nói: *“Mẹ ơi, mẹ cũng ăn một miếng đi”*, cậu con trai nhỏ cũng giơ quả lê lên. Đôi mắt người mẹ ướt đầm, mẹ nói: *“Con yêu, mẹ không đói, các con cứ ăn đi”*. Hai đứa trẻ nhìn nhau và tiếp tục ăn, ăn với những miếng to hơn.

Mẹ của chúng quay đi, nước mắt rơi xuống, nhớ lại mẹ mình cũng luôn giữ những điều tốt nhất cho mình, nhớ lại tất cả những gì mẹ đã làm cho mình. Bên ngoài gió lạnh thổi, và lúc này mẹ trở về, đứa trẻ nhìn chăm chăm vào chiếc bánh mì trên tay mẹ, và kêu to: *“Mẹ...!”*

Câu chuyện ấm áp này, bạn có thể thấy được bản chất ích kỷ của con người không? Bạn có thể thấy được bản chất ích kỷ của trẻ khi nhìn thấy bánh mì không? Dù được giáo dục như thế nào đi nữa, bản chất con người không bao giờ thay đổi.

Phân tích tiếp theo có thể sẽ rất khắc nghiệt, nhưng đó là sự thật, sự ích kỷ của con người có hai loại: vật chất và tinh thần. Sự ích kỷ về vật chất là “người chết vì tiền, chim chết vì mồi,” còn sự ích kỷ về tinh thần, bạn có thể thường xuyên nghe thấy câu nói “Bạn chỉ quan tâm đến cảm xúc của mình, bạn có bao giờ nghĩ đến cảm xúc của tôi không!” Sự ích kỷ về tinh thần là việc tận hưởng niềm vui nội tâm của bản thân.

Từ câu chuyện trên, chúng ta có thể thấy, từ phút đầu tiên nhìn thấy mẹ, điều đầu tiên hai anh em nhìn thấy là thức ăn, bởi vì họ thực sự rất đói, và sự nhường nhịn của họ chỉ là do sự giáo dục của mẹ và đạo đức xã hội. Có người sẽ nói, đó là bản năng sinh tồn khi đói, bạn nói không sai, điều đó càng chứng minh bản chất con người là ích kỷ. Con người sinh ra là để ích kỷ, dù là bản chất con người hay bản năng sinh tồn, để tồn tại, chúng ta sẽ tự nhiên loại bỏ đối thủ.

Có người sẽ nói, hai đứa trẻ trong câu chuyện cũng nhường nhịn lẫn nhau, cũng đưa lê cho mẹ ăn, nếu bản chất họ là ích kỷ, thì qua giáo dục không phải cũng đã thay đổi sao? Sai rồi, bản chất ích kỷ của con người không thể thay đổi, sự thay đổi chỉ là: từ sự ích kỷ cấp thấp chuyển sang sự ích kỷ cấp cao hơn! Qua giáo dục, họ đã nhận ra giá trị của sự nhường nhịn và tình yêu, hành động của họ chỉ là nhu cầu tình cảm nội tâm của họ, làm như vậy khiến họ cảm thấy thoải mái và hạnh phúc. Sự thoải mái và hạnh phúc này chính là sự ích kỷ mà họ muốn thỏa mãn nội tâm, dù bạn có nghĩ cho người khác đến đâu, cũng đều dựa trên một số nhu cầu và mục đích của bản thân, chỉ là mức độ che giấu khác nhau.

Một người giúp đỡ người khác, ngoài việc làm điều tốt cho người khác, thực chất là đang thỏa mãn nhu cầu tinh thần của bản thân là một người tốt. Bạn còn nhớ câu nói này không, “Giúp người là cội nguồn của niềm vui!” Điều đó có nghĩa là, khi bạn giúp đỡ người khác, bạn sẽ cảm thấy vui, và niềm vui đó chính là sự ích kỷ mà bạn nhận được.

Hãy lấy một ví dụ, khi bạn thấy một người lãnh đạo có tầm nhìn lớn, người đó cũng rất tốt, luôn nghĩ cho người khác. Bạn có bao giờ tự hỏi tại sao anh ta lại tốt với người khác như vậy không? Anh ta tốt với người khác, chính là vì mong muốn những người này có thể đền đáp lại anh ta sau này, phải không?

Bạn có thể nói rằng có người làm việc tốt mà không để lại tên tuổi, không mong đợi bất kỳ sự đền đáp nào. Nếu bạn dám nói như vậy, tôi muốn hỏi bạn làm thế nào bạn biết về những người này. Chẳng hạn, bạn giúp đỡ một người hôm nay, bạn không mong đợi bất kỳ sự đền đáp nào từ họ, nhưng khi bạn giúp đỡ họ, bạn cảm thấy rất vui trong lòng, và niềm vui đó chính là sự ích kỷ của bạn, cũng là phần thưởng lớn nhất cho bạn.

Nhiều người cho rằng tình yêu của cha mẹ dành cho con cái là vô tư. Là cha của hai đứa trẻ, tôi sẽ nói về cảm xúc của mình. Con gái thứ hai của tôi đã chào đời, chúng tôi chăm sóc cô bé mỗi ngày mà không mong đợi bất cứ điều gì, nhưng tất cả mọi người trong gia đình đều cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Chú ý rằng, chúng tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc, và niềm hạnh phúc đó chính là sự ích kỷ về cảm xúc khi chúng tôi dành tất cả cho cô bé. Yêu con gái tôi không phải vì cảm xúc của cô bé, mà vì cảm xúc của chính chúng tôi. Tất nhiên, tình yêu “ích kỷ” này có lợi cho con cái, điều này không cần phải nghi ngờ.

Gần đây tôi đã trải qua một sự kiện có ảnh hưởng lớn đến cuộc đời tôi, tôi muốn chia sẻ để mọi người cùng học hỏi.

Con trai của một người bạn tôi bị bệnh, không phải là bệnh nhẹ mà khá nghiêm trọng. Là bạn, tôi chắc chắn phải đến thăm. Khi tôi đến, người bạn của tôi liên tục khóc. Là bạn, tôi chắc chắn phải an ủi cô ấy, tôi nói: *“Không ai muốn con mình như vậy, nhưng việc bạn khóc cũng không giải quyết được vấn đề, khóc quá nhiều cũng làm tổn thương cơ thể của bạn, tôi tin rằng con bạn cũng không muốn thấy kết quả như vậy”*.

Có người tin vào bản chất tốt của con người, có người tin vào bản chất xấu, nhưng tôi luôn tin vào bản chất ích kỷ của con người. Khi tôi thấy người mẹ này khóc vì đứa trẻ, tôi cảm thấy cô ấy hoàn toàn không có bất kỳ yếu tố ích kỷ nào, tôi còn nghi ngờ liệu lý thuyết về bản chất ích kỷ của con người có chút vấn đề không?

Và rồi người mẹ đó đã trả lời một câu khiến tôi giật mình, nếu tôi nói ra, chắc chắn cũng sẽ làm bạn giật mình, cô ấy nói: *“Lão Hạo, tôi hiểu những gì bạn nói, nhưng khi tôi khóc ra, tôi cảm thấy dễ chịu hơn một chút...”*

Mọi người, hãy suy ngẫm về câu nói này, đây là lời cô ấy tự nói, cô ấy nói rằng khi cô ấy khóc ra, cô ấy cảm thấy dễ chịu hơn một chút. Cô ấy khóc ra để cảm thấy dễ chịu hơn, vẫn có yếu tố vì bản thân. Bản năng con người tự động sẽ giúp bạn ích kỷ, yêu thương con cái là thật, làm cho bản thân dễ chịu hơn cũng là thật. *“Làm cho bản thân dễ chịu hơn”* - câu nói này bạn hãy suy ngẫm, khi nào bạn hiểu được câu nói này, bạn đã có khả năng kiểm soát bản chất con người rất mạnh.

Tất nhiên, sự ích kỷ cũng có nhiều cấp độ khác nhau, không phải chỉ quan tâm đến bản thân là ích kỷ, làm tốt cho người khác, mong đợi sự đền đáp trong tương lai cũng là sự ích kỷ, hy vọng bạn có thể

có sự ích kỷ ở cấp độ cao hơn!

Lòng tốt của bạn đã bị chó sói ăn mất

Lòng nhân hậu, vĩnh viễn không thể làm thoả mãn những ham muốn của con người, bạn đã dành hết tâm tư cho họ, nhưng khi bạn cũng gặp khó khăn, chỉ cần có một lần giúp đỡ không đạt được kỳ vọng của họ, thì lòng oán hận sẽ bám rễ trong lòng họ.

Tôn Lệ (diễn viên TQ) từng hỗ trợ một ‘kẻ vô ơn’ tên là Hương Hải Thanh trong 4 năm. Cô biết đến hoàn cảnh của một cậu bé lớp 10 ở vùng núi tên Hương Hải Thanh thông qua một chương trình, cậu bé không có tiền để đi học, nên cô đã hỗ trợ cậu ấy. Khi Hương Hải Thanh lên đại học, cậu ta tiêu tiền một cách vô tội vạ, thậm chí trốn học, yêu đương, và bỏ bê việc học. Khi Tôn Lệ biết được hành vi của cậu ta, cô đã ngừng hỗ trợ. Nhưng không ngờ, Hương Hải Thanh lại quay ngoắt lại, viết một bài dài để kiện cáo Tôn Lệ, muốn phá hủy danh tiếng của cô. Tôn Lệ bị dư luận đẩy vào tâm điểm của sóng gió, cô không bao giờ nghĩ rằng, người mà cô đã giúp đỡ bằng cả trái tim mình trong nhiều năm lại trở thành một ‘kẻ vô ơn’.

Và vì sự việc này, Tôn Lệ cảm thấy sợ hãi, không dám dễ dàng hỗ trợ người khác nữa, giờ cô đã chuyển sang hỗ trợ cho những chú mèo và chó lang thang...

Ca sĩ Công Phi (M[^]) của Trung Quốc, dù chỉ là một ca sĩ cấp 18, nhưng cát-xê của anh không cao. Để giúp đỡ học sinh nghèo, anh đã tham gia hàng trăm buổi biểu diễn, toàn bộ số tiền kiếm được đều dành để hỗ trợ học sinh nghèo, tổng cộng hỗ trợ 183 học sinh và quyên góp hơn 300 phần quà. Bản thân anh và gia đình sống trong một căn nhà chỉ 58 mét vuông, cuộc sống nghèo khó, trong nhà không có bất cứ đồ đạc giá trị nào, quần áo trong tủ đều là hàng rẻ tiền, chỉ có bộ đồ biểu diễn màu trắng là có chút giá trị.

Năm 2005, Công Phi được chẩn đoán mắc bệnh ung thư dạ dày, cần một khoản chi phí lớn để điều trị. Nhưng những người đã có thu nhập cao nhờ sự giúp đỡ của Công Phi lại chọn cách im lặng. Điều đáng giận hơn là, trong thời gian anh ấy bệnh, không có một người nào

mà anh ấy đã giúp đỡ lại đến thăm anh. Người duy nhất lên tiếng lại là những học sinh đòi tiền sinh hoạt phí.

Công Phi trả lời rằng, anh ấy mắc bệnh ung thư dạ dày, đang điều trị tại bệnh viện và tạm thời không có tiền. Phản hồi của phụ huynh học sinh thậm chí còn là: Vậy bạn sẽ kiếm tiền khi nào? Bạn đã hứa sẽ hỗ trợ con tôi học đến đại học, giờ con tôi mới chỉ học đến trung học cơ sở, bạn lại bỏ mặc, đây không phải là lừa đảo sao?

Đây chính là phiên bản hiện thực của câu chuyện ‘Người nông dân và con rắn’. Tôi giúp đỡ bạn bằng cả trái tim, nhưng cuối cùng bạn lại cắn lại tôi. Chỉ cần một lần từ chối, khi lòng tốt của bạn không thể đáp ứng kỳ vọng của họ, điều họ nghĩ đến đầu tiên không phải là sự thông cảm và biết ơn, mà là lời oán trách và mắng mỏ.

Nhà văn Anh William Makepeace Thackeray nói: *“Nếu một người, sau khi nhận được ân huệ lớn lại quay lưng với người đã giúp đỡ mình, để giữ gìn thể diện của bản thân, họ chắc chắn sẽ còn ác hơn những người xa lạ không liên quan. Họ cần chứng minh tội lỗi của người kia để giải thích cho sự vô tình và vô nghĩa của mình!”*

Bản chất ti tiện của con người thường vượt qua sức tưởng tượng của bạn. Bạn cho chó ăn trong 3 ngày, chó nhớ bạn trong 3 năm. Bạn tốt với người khác trong 3 năm, họ quên bạn trong 3 ngày. Bạn mỗi ngày cho một người ăn xin 10 đồng, một ngày nào đó bạn chỉ cho 1 đồng, họ sẽ chửi bạn sau lưng. Bạn mỗi ngày chỉ cho người ăn xin 1 xu, một ngày nào đó bạn đột nhiên cho 10 đồng, họ sẽ cảm kích vô cùng, muốn cảm ơn cả tám đời tổ tông của bạn. Bản chất con người, thường là 100 trừ đi 1 bằng 0, cộng thêm 0.1 vào 0 bằng 100. Hiểu được công thức này, bạn sẽ hiểu được bản chất con người.

Giúp người là niềm vui, nhưng không phải ai cũng xứng đáng được giúp, cứu người trong cơn hoạn nạn chứ không cứu người nghèo nàn. Người có tâm hồn nghèo nàn chắc chắn sẽ phụ lòng tốt của bạn, cuối cùng làm bạn lạnh lòng. Lòng tốt không có gì sai, nhưng một khi đã giúp nhầm người, đó mới là sai lầm lớn. Lòng tốt không giới hạn sẽ không nhận được lòng biết ơn, chỉ đổi lấy sự báo oán.

Bẫy của người quá tốt bụng

“Bạn là một người tốt”, đây là câu nói mà nhiều người theo đuổi suốt đời!

Ngày nay, lời khen ngợi cao nhất này lại trở thành sự phán xét không thương xót đối với người yếu đuối. Khi bạn bị buộc phải đội lên cái mũ ‘người tốt’, bạn sẽ phải chịu đựng gánh nặng mà bạn không muốn. Bạn phải trở thành người dự bị trong tình yêu, trở thành người hòa giải trong tình bạn, trở thành con ốc vít không bao giờ có cơ hội thăng tiến trong công việc...

Bạn cảm thấy bất công, bạn nói bạn sẽ trở nên xấu xa từ bây giờ, nhưng bạn lại nói lời cay độc với trái tim nhút nhát, bạn không dám phản bội những giá trị mà bạn đã xây dựng từ nhỏ đến lớn, bạn thậm chí không biết làm thế nào để trở nên xấu xa. Bạn tự cho mình là người tốt, nhưng lại không nhận được kết quả mà bạn mong muốn, bạn muốn trở thành người xấu, nhưng lại phát hiện ra rằng mọi người xung quanh đều phản cảm với thái độ của bạn, bạn không biết vấn đề nằm ở đâu từ đầu đến cuối.

Nhiều học trò hỏi tôi, bị người khác bắt nạt, làm việc vất vả mà không kiếm được tiền, bị chồng lừa gạt mà phải ra đi không một xu dính túi, và nhiều vấn đề khác nữa, họ hỏi tôi muốn một giải pháp hoà bình cho thiên hạ. Tôi muốn nói, một vấn đề xảy ra là do nhiều năm tích tụ lại, không phải là một phương pháp có thể giải quyết được. Tôi nghĩ bạn nên phải trả giá cho sự ngu ngốc của quá khứ, nếu sự ngu ngốc không cần phải trả giá, một phương pháp có thể giải quyết được, thì đó không phải là sự xúc phạm đối với chúng ta, những người đọc sách nhiều, mỗi ngày đánh máy hàng vạn chữ.

Một người đã sống trong cống rãnh 20 năm, làm thế nào để từ mùi hôi biến thành mùi thơm, không phải là một phương pháp có thể thay đổi được, bởi vì mùi hôi đã thấm vào tận xương tủy.

Để thay đổi cần có hai yếu tố:

- Thứ nhất là ‘bể nước hoa’, tức là tìm ra tư duy đúng đắn.
- Thứ hai là yếu tố thời gian, mùi hôi 20 năm cần ít nhất 2-3 năm mới thay đổi được.

Một người phải vô dụng đến mức nào mới được người khác khen ngợi về đạo đức (không nói đến những nhân vật nổi tiếng có đức hạnh cao thượng). Nói một cách thực tế, bạn sẽ buồn bã phát hiện ra một sự thật, thường thì khi chúng ta khen người khác về đạo đức, điều đó cho thấy người đó thực sự không có gì đáng khen ở những lĩnh vực khác. Hãy nghĩ kỹ về những người bạn xuất sắc xung quanh bạn, phản ứng đầu tiên của bạn có phải là “Người này đẹp trai/xinh đẹp quá, người này có EQ cao, thông minh xảo quyệt, người này quá thông minh” không?

Nhưng nếu tôi đột nhiên nhắc đến một người bạn của bạn không nổi bật, bạn chắc chắn sẽ nói như thế này, ‘Tôi cảm thấy... người đó khá tốt.’ Vì vậy đừng tự lừa dối mình nữa, đừng nghĩ rằng người khác nói bạn có nhân cách tốt là điều đáng tự hào. Khi bạn không có điểm mạnh nào mà người khác có thể nói về bạn, họ không biết cách khen ngợi bạn, họ chỉ có thể nói bạn là một người có đạo đức.

Bạn cần suy nghĩ, bạn muốn lợi ích hay bạn muốn danh tiếng?

Khi bạn muốn trở thành một người tốt, bạn cần có sự chuẩn bị tinh thần, bạn chỉ có thể nhận được danh tiếng chứ không phải lợi ích. Bởi vì người tốt cần phải giữ gìn thể diện, biết điều tiết. Khi là người tốt, bạn cần phải có hình ảnh đẹp. Nhưng bạn cần hiểu rằng, nếu bạn không làm, sẽ có người khác làm. Bạn cần giữ gìn thể diện, bạn ngại ngùng, luôn có người sẵn sàng tiếp cận cô gái bạn thích ngay từ cái nhìn đầu tiên. Bạn kỹ tính, cái tôi cao, không thể hạ mình, vậy thì luôn có người sẵn sàng trò chuyện với cô gái đó suốt đêm. Bạn không chủ động, bạn không dám thử, lần sau người đàn ông đi cùng cô ấy sẽ nắm tay cô ấy.

Trong sự nghiệp, nhiều người ngay thẳng sẽ bị những người thích nổi trội cướp mất cơ hội thăng tiến, bạn phải biết rằng cơ hội ấy vốn là của bạn.

Tôi từng làm việc ở một công ty có một nhân viên, anh ấy đã làm việc ở đó hơn 10 năm, luôn được sếp khen ngợi là người làm việc chăm chỉ, là tấm gương đạo đức của công ty. Điều đáng ghét là, những người khác không ngần ngại leo lên, còn đồng nghiệp của tôi vẫn ở vị trí cũ với mức lương cũ, thành quả lớn nhất của anh ấy chỉ là nhận

được danh tiếng của một người tốt, không hề có một chút lợi ích nào.

Những người thành công sẽ luôn nói với bạn rằng khi làm việc cần phải lịch sự, biết thân, biết phận, biết điều và biết nhún nhường. Điều đó là bởi vì chỉ có những người thành công mới viết nên lịch sử, và họ không muốn bạn trở thành người thành công tiếp theo, vì vậy, đừng trở thành một người nhát gan, hèn nhát, bị người giàu tẩy não, biến thành một người tốt không dám đấu tranh cho những gì mình xứng đáng.

Không trở thành người tốt không có nghĩa là bạn phải đi cướp bóc, giết người phóng hỏa, không có nghĩa là bạn phải làm những việc tày trời vô lý để chứng minh mình không phải là con cừu ngoan ngoãn bị tàn nhẫn đánh đập. Tôi muốn nói với các bạn rằng, người tốt mà các bạn đã từng đóng vai trong quá khứ không phải là người tốt theo nghĩa đen, mà chỉ là từ để chỉ những người vô năng, tự phụ và nhát gan mà thôi. Người tốt thực sự có nguyên tắc, có điều tiết, có giới hạn.

Trong cuộc sống thực tế, có người sống rất khổ cực, vất vả là bởi vì họ muốn trở thành người tốt hoàn hảo trong mắt người khác, luôn đặt nhu cầu của người khác lên hàng đầu, lãng quên cảm xúc của chính mình, thà tự đẩy mình vào hoàn cảnh khốn khó cũng phải làm hài lòng người khác. Người tốt như thế, chúng ta thường gọi là ‘chứng nghiện làm hài lòng người khác’.

Những người này có 2 quan niệm sai lầm:

Quan niệm sai lầm thứ nhất: Tôi tốt với người khác, họ sẽ tốt lại với tôi. Chỉ cần tôi tốt với họ, họ cũng nên tốt với tôi, nếu không thì có nghĩa là tôi chưa làm đủ tốt. Những người này khi cho đi, trong lòng họ mong đợi sự đáp lại từ người khác. Một khi mong đợi này không được đáp ứng, họ sẽ nghĩ rằng mình chưa làm đủ, và sẽ đặt ra những yêu cầu cao hơn cho bản thân, và tất nhiên là cũng mong đợi nhiều hơn từ người khác.

Khi bạn cho đi cho một người, đừng mong đợi họ sẽ đáp lại.

Ví dụ, tôi cho một người ăn một quả lê, tôi không mong đợi họ